

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1935 | 84. AARGANG

MORMON OPFATNINGEN OM HJEMMET.

Av eldste *Stephen L. Richards,* av de tolvs råd.

(Denne interessante Tale om De Sidste Dages Helliges Opfattelse af Hjemmet er en norsk Oversættelse af Manuskriptet til en Tale, som var udarbejdet af Apostel Stephen L. Richards og læst for Millioner af Radiolyttere gennem »Columbia Broadcasting System's Church of the Air« og blev udsendt fra Washington Sondag den 16. Juni. Radioudsendelsen er den anden Udsendelse, der er givet Kirken i Lobet af en Maaned, og Colombia Station omfatter 68 andre Stationer i De Forenede Stater og Kanada. Organisten for vor nye Kirke i Washington, Edward P. Kimball, spillede ogsaa nogle musikalske Numre. — *Red.*)

Mine venner. Jeg fremlegger til droftelse et meget beskjedent emne — et, som er hverdagslig, men jeg håper, det ikke er ringe eller uten betydning.Jeg taler om hjemmet. Hvad er denne bemerkelsesværdige institusjons utvikling? Ledelsen, som innledes i og vokser ut av hjemmet, var den forst kjente for menneskelig styre. Familiens hode blev stammens eller slektens hovding. Patriarkene var ikke bare profeter, de var lovgivere. Således har også blods bånd og slekt gjennem civilisasjonenes historie, været de sterkeste sammenhengende faktorer i samfundets ordning. Mange av de storste nasjoner

har bare været store familjer med merkverdig rent blodslektskap.

Hjemmet har alltid været midtpunkt for okonomiske interesser. Det har uten tvil frembragt en storre del av verdens rikdom, og det har også brukt den.

Det er den viktigste utdannelses institusjon. Viktige som skolene har været, har de aldri inntatt mere enn en utfyllende stilling til hjemmet, som ikke bare er ammestuen for alle menneskelige vesener, men for all dyd.

Regjeringer, som har opnådd en hoi plass i verdens historie og anliggender, har været disse, som har gitt hjemmet tilbørlig anerkjennelse som en fundamental samfunds institusjon. De har forordnet love for dets beskyttelse og fremgang, og forbrytelser mot hjemmet og dets hellighet har været betraktet som blandt de mest avskyelige forseelser.

I denne forbinnelse minnes jeg en uttalelse av en fremragende mann, som en gang i Det Britiske Parlament talte imot pålegg av skattebyrder på de fattiges hjem. Han sa: »Mit hjem kan være fattig og simpelt, taket kan være utett, vinden kan komme inn, regnet kan komme inn, men kongen av England med hele hans hær kan ikke komme inn. Mitt hjem er min borg, helligt og ukrenkelig for mig og min familje.«

En sådan opfatning av hjemmet har lagt ved selve grundvolden av engelsk og amerikansk lov og regjering, og denne opfatning er på en ikke ubetydelig måte ansvarlig for de rettigheter og friheter, som vi nu nyter.

Verden efter lyser menn og kvinner, jeg vet ikke noget sted, hvor de kan finnes uten i folkets hjem. De hjem, som frembringer virkelige menn og kvinner, må presideres over og vedlikeholdes av menn med mot og kraft, med styrke og syn, og av kvinner med omhet, uselviskhet og uendelig tålmodighet og kjærlighet — Guds begavelser til slektens moderstand. Godt levnet er det forste krav, som stilles alle foreldre, som kommer til den realisasjon, som alle engang må, at barnas synder hovedsakelig kan tillegges hans eller hennes eget dårlige eksempel eller forsommelse.

Kriminal autoriteter forteller oss, at de fleste av vore forseelser grunnlegges i dårlige eller forsomte hjem. Økonomer sier, at hjemmets opdragelse i stor utstrekning er ansvarlig for nasjonernes okonomi, industri og velstand. Doktorer underretter oss om, at folkets sundhet beror på dets omsorg og undervisning, og rasehygienikere forsikrer oss om, at hele retningen av menneskelig lykke, intelligens og godhet og utholdenhet beror på det.

For medlemmene av vår kirke har hjemmet en større betydnig enn som tillegges noget annet i livet, men også grundvolden til vår ophøielse og herlighet i det tilkommende liv. Når alt kommer til alt, er det vesentlig en religiøs institusjon. Det har sin oprindelse i religiøs ceremoni. Det er opfyllelsen av guddommelig befaling. Dets ledelse er av en religiøs natur, og dets fineste produkter er åndelige.

Så det er her i den ringe og dog ophøiede hjemmets institusjon, jeg finner den største anledning og misjon for menn og kvinner. Jeg er dog bedrøvet over å si, at protokollene ikke i alle tilfeller viser et meget ærefult svar på denne store anledning og forpliktelse. Moderne utdannelse har ikke altid frembragt gode hjemmeopbyggere. Nylig publiserte data underretter oss om, at gjennemsnittsantallet av barn i skopusser familjer i Amerika er over fire, mens gjennemsnitsantallet av barn i skolelærerfamiljer er under to. Nu kan det være, at to skolelærere øver mere og bedre innflytelse enn fire skopussere, men hvor lenge vil det ta, da skopusserne med den nuværende respektive formeringshastighet å slå ut skolelærerne? Jeg fremsetter ikke denne illustrasjon fra en populær videnskaps mann til forkleinelse for folk, som følger ydmyke opfordringer, men for å fremheve det faktum, at verdensforrådet av intelligens, godhet og skjønnhet i stor utstrekning er en propagasjons sak. Vårt folk nyter i denne henseende en tradisjonell og temmelig godt kjendt anseelse. De har været lagt merke til for deres store familjer, og hadde de været bedre forstått, vilde de ha været berømt for deres gode familjer. Barn har været vår beste grøde, og i de gode gamle hjem har der været overflod av dem. Otte, ti og et dusin i en familje var det almindelige antall.

Hvilke familjer de har været! I stridens og savnets dage, hvor de har stått sammen. De opofrelser der har gjort, den ene for den annen; den kjærlighet, den tjeneste og det edelmot, som er kommet fra disse store hjem, vil kanskje aldri bli kjendt for manges vedkommende, men de, som vet om det og taler om vor kirkes utrettelser i det første århundrede av dens eksistens, nevner først de edle fedre og mødre, som i utpostenes tømmerhytter eller luksuriøse boliger trofast har tjent som prester og prestinner i hjemmets tempel.

Vor kirke kaller dens medlemmer og alle folk å vedlikeholde denne hellige institusjons ærbarhet, renhet og høie hensikt. Jeg tror ikke, at nogen nogensinde vilde overgi sig til selviskhetens lumske appel, forfengelighet og verden og således avvike fra det.

For å advare mot en stor fare, må jeg tale mere spesifiseret om dette. Jeg gjør det med den dypeste ærefrykt. Hvis det skal behage Herren å sende et betydelig antall barn til Deres hjem, håper jeg og ber, at De ikke vil nekte dem adgang. Hvis De skulde, vilde det bringe Dem uendelig sorg og anger. En har sagt, at han ikke kunde ønske sin fiende et større helvede enn dette, at en i det tilkommende liv vil komme til ham å si: »Jeg kunde ha kommet til verden og gjort noget over beregning, men hvis jeg hadde kommet, måtte jeg komme gjennem ditt hjem, og du var ikke mann nok eller kvinne nok til å motta mig. Du nedbrøt den skrøpelige vei, som jeg måtte krysse, og da syntes du, at du hadde gjort noget godt.«

Jeg sa, at for Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige hadde hjemmet hatt en stor religiøs betydning. Vi tror, at ekteskaps pakten ikke er for livet alene eller inntil døden adskiller, men for all evighet, at når pakten inngåes på den tilhørlige måte og sted og besegles ved det hellige prestedømmes makt, som er Guds beskikkede myndighet til mennesket, blir det en evigvarende forening, en evig institusjon, til hvilke alle barn, som fødes i sådanne ekteskap, skal inngå, og at de familje bånd, som sådan dannes, er evige bånd, kjent i himlen som på jorden. Vår himmel er intet mere enn en proteksjon av våre hjems hellige institusjoner over i evigheten.

Menneskenes ånder, som er vor Fars bokstavelige barn, tillates av ham å påta sig dødelighet gjennem et hjem. Det er hjemmets bestyreres hovedhensikt å lede åndene, som er betrodd i deres varetekt, tilbake til de evige boliger, hvorfra de kom.

Således er det, at vi streber så flittig i å opretholde vore barn i denne evige pakt og forening. Vi frykter ikke døden, fordi døden bryter ikke dette bånd. Vi må alle gjennemgå den for å finne plass i den evige familjekrets. Men vi frykter synd, som kan berøve oss en av våre kjæres nærvær, når vi møtes i vårt fremtidige hjem.

Vi beklager skilsmisser. Det rammer selve hjemmets grunnvoll. Antallet av skilsmisser blandt vårt folk er meget få. Kanskje dette kun flyktige blikk på vår filosofi av liv, himmel og ophøielse vil tjene til å forsvare vår levende interesse i folkets hjem.

Vi stoler på disse institusjoner til å frembringe manndommen og kvinnestanden for kirken og nasjonerne. Respekt for lov, orden og fastsatte institusjoner må komme fra gode familje-liv, hvis den i det hele tatt kommer. Gutter og piker,

som vokser op til å ringeakte foreldre, har ikke sannsynlighet for å føre efter de nødvendige begrensninger, som samfundet pålegger. Hvis de ikke kan akte og elske hjem og foreldre, er deres hengivenhet og aktelse for hvilken som helst værdig sak og institusjon tvilsom.

Solveig Astad, translatør.

DENNE KIRKE ER MIN KIRKE.

Da jeg var en Dreng mellem 7 og 8 Aar gammel, var jeg med min Fader til et Møde i Breadport, Dorsetshire, England; min Fader var præsiderende Ældste. Under Mødet forsøgte en Pøbel voldsomme Drenge og unge Mennesker at forstyrre. Efter at Mødet var sluttet, og de Tilstedeværende begyndte at gaa, blev min Fader og jeg tilbage for at samle Bøgerne sammen. De fleste af Pøbelen fulgte efter vore Søskende, men der blev dog to tilbage, og da vi kom ud, begyndte de at kaste Projektiler efter min Fader, og et af disse ramte ham paa den ene Side af Hovedet og bedøvede ham. Da Voldsmandene saa, hvad der skete, løb de deres Vej. Jeg blev staaende hos min Fader og græd, fordi jeg troede, at han var død, men pludselig fik jeg en anden Følelse, og jeg holdt op med at græde. Jeg var ikke mere bange, for jeg var sikker paa, at Fader nok skulde blive rask igen. Jeg saa mig omkring og kunde hverken se eller høre nogen, men jeg følte dog Ordene komme til mit Indre: »Den Kirke, som din Fader tilhører, er min Kirke, og det Evangelium, som han forkynder, er mit Evangelium, og hvis du vil modtage og adlyde det, saa længe du lever, vil det bringe dig tilbage til min Nærværelse sammen med din Fader og Moder og de, som Herren vil give dig.«

Denne Indflydelse var og har altid været af stor Betydning for mig, saa at intet i Livet kunde faa mig til at vende mig bort fra de Kendsgerninger, som er forbundet med den. I Haab om, at dette er tilstrækkeligt og til Gavn og Opbyggelse for Nutiden, er jeg eders ydmyge Tjener og Broder, som trods alle Hindringer er holdt fast ved Troe formedelst Guds Kraft.

James England, Union Stake.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencer i den danske Mission vil blive afholdt som folger:

Esbjerg	den 20.—23. September.
Aalborg	den 27.—30. September.
Aarhus	den 4.—7. Oktober.
Odense	den 11.—14. Oktober.
Kobenhavn	den 18.—21. Oktober.

I Lighed med de foregaaende Aar bor der saavidt muligt afholdes en Koncert Fredag Aften for Konferencen, og vi haaber, at der vil blive udfort et saa godt Program som muligt.

Ungdomsforeningens Konference om Lordagen ved Foraarskonferencen gik saa udmærket, at vi ogsaa denne Gang overlader Lordag Aften til Konference for Ungdomsforeningen.

Sondag Morgen Klokken 9 er der som sædvanlig Præstedomsmode under Ledelse af Missionspræsidenten. Klokken 10 begynder Dagens første officielle Mode ved, at Sondagsskolen udforer et Program den forste Time. Derefter vil alle, saavel unge som ældre faa Anledning til at bære deres Vidnesbyrd i den ovrige Del af Tiden.

Klokken 2 afholdes et Instruktionsmode for alle Distriktets Funktionærer, hvor Vejledning og Oplysning vil blive givet. Dette Mode vil blive af stor Værdi og Interesse for Funktionærerne, hvorfor vi haaber, at de vil mode op i saa stort Antal som muligt. Naturligvis er alle andre Medlemmer af Kirken samt dens Venner ogsaa hjerteligt indbudt til dette Mode.

Klokken 7 er der stort, offentligt Mode, hvor interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar til Fordel for den kvindelige Hjælpeforening.

Vi haaber, at Konferencen i de forskellige Distrikter maa blive af opbyggende Karakter for baade Soskende og vore Venner.

Vi indbyder alle vore Soskende og Venner fra de forskellige Grene til at overvære denne Efteraarskonference.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON

HOSTKONFERANSER I NORGE.

Trondheim den 28., 29., 30. september.
Bergen den 5., 6., 7. oktober.
Oslo den 12., 13., 14. oktober.

Store offentlige moter vil avholdes lordag aften, sondag morgen og aften. Sondag eftermiddag vil et stort vidnesbyrdmote holdes.

Aftenunderholdning kan bli holdt fredag og mandag. Vi håper, at alle soskende og venner vil benytte anledningen til å besoke moterne.

M. H. Knudsen,
Misjonspresident.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

22. September.

JESUS OPREJSER DEN DODE LAZARUS.

Tekst: Joh. 11. Kap.

Behjælpelig Oversigt:

1. Lazarus syg i Bethania, (a) Martha og Marie sender Bud til Jesus, (b) Jesu Svar, (c) Jesu Ord til Disciplene, (d) deres Forstaaelse af Udtalelsen.
2. Jesus drager hen til .Bethania, (a) Lazarus i Graven 3 Dage, (b) Martha drager Jesus i Mode, (c) deres Samtale, (d) Marie tilkaldes hemmeligt, (e) Marie gaar Jesus i Mode, (f) deres Samtale.
3. De gaar ud til Graven, (a) Jesus græd, (b) Jesus befaler Stenen flyttet, (c) Marthas Indsigelse og Jesu Udtalelse dertil, (d) Stenen fjernes, (e) Jesus beder og oprejser derefter Lazarus, (f) mange tror ham efter dette.
4. Ypperestepræsterne samles og taler om at ihjelslaa Jesus.

Af denne Lektie lærer vi, at Jesus havde Magt over alle Elementer, ja han var endog Herre over Doden, og det er formedelst ham, at vi alle kan opnaa Opstandelsen.

---

29. September.

JESUS VISER SIN KÆRLIGHED TIL SMAA BØRN OG VELSIGNER DEM.

Tekst: Mark. 10: 13—16; 3. Nephi 17: 21—25.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jesus bliver stillet Sporgsmaal af Farisæerne. Han lærer dem om Familielivets Hellighed.

2. Modrene bringer deres smaa Born hen for at blive velsignet, (a) Disciplene truer dem, (b) Jesus bliver vred paa Apostlene og lader dem forstaa, at Bornene skal bringes til ham, (c) Jesus velsigner Bornene, »saadanne horer Guds Rige til«.
3. Jesus velsigner de nephitiske Born (se ovennævnte Tekst).

Vi lærer af denne Lektie, at Jesus elsker Modre og Born, og at det er nodvendigt at have Tro som et lille Barn for at komme ind i Himmeriges Rige.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

22. September.

EN FLOD, SOM TØRREDE OP.

Tekst: Josvas Bog 1, 3. og 4. Kapitel.

Behjælpelig Oversigt:

1. Josva, Israels nye Leder, (a) en trofast Hjælp for Moses, (b) valgt af Gud, (c) instrueret af Herren.
2. Overgangen over Jordans Flod, (a) Instruktionerne til Folket, (b) Præsterne og Arken, (c) Vandet standser, (d) Folket drager over.
3. De 2 Monumenter, (a) det ene ved Gilgal, (b) det andet ved Jordan, (c) deres Betydning.

Heraf lærer vi, at Gud er mægtig og hjælper alle hans Born som stoler paa ham.

---

29. September.

EN FREMMED PARADE.

Tekst: Josva 2; 5: 10—15; 6.

Behjælpelig Oversigt:

1. Paaskehojtiden fejres.
2. Herren instruerer Josva.
3. Jerikos Fald, (a) Marchen omkring Jeriko, de forste 6 Dage, den syvende Dag, (b) Byen indtages.
4. Folkets Uselviskhed.

Vi lærer heraf, at Herren altid opfylder det, han har lovet, saafremt hans Born adlyder ham.

STORE SJÆLES TJENESTE.*)

Tekst: Luk. 24: 30—33.

Det er en dristig og vovelig Paastand, men ikke desto mindre er den sand, at hvad hver enkelt af os behover mere end nogetsomhelst andet er Forbindelse eller Omgang med store og indflydelsesrige Sjæle, som kan genskabe Tro og inspirere Tillid til os selv og Menneskeheden, og som kan lede os til hoje og noble Bestræbelser. Det er nogle af de Ting, Verden trænger mest til, og paa samme Tid er det Ting, som Mesteren ydede i udstrakt Grad og fuldkommen Form. I en eller anden Retning kan hver enkelt af os hjælpe lidt til at forbedre dette.

Naar vi taler om Tjeneste, er det i Almindelighed forstaaet som noget, man gør for andre uden at forvente Belønning for det. I Matt. 25: 31—46 lærer Mesteren virkelig helt dramatisk, hvad Religion egentlig er, føde de sultne, klæde de nøgne, passe de fremmede, besøge de syge og Fangerne og hjælpe de, som er i Nød.

Man er dog tilbøjelig til at tænke paa fysiske og matrielle Ting, naar der tales om at yde Hjælp, men dette er ikke nær de eneste Omraader, der kan eller bør hjælpes paa, for der er Ting, som ofte er af endnu større Betydning. Mange Mennesker kommer af og til i Tvivl om et eller andet Spørgsmaal, og dette synes at tynge dem mange faar ikke den aandelige Udvikling, som vil give dem den fulde Glæde, som der er tiltænkt Guds Børn. En stor Tjeneste kan ydes hos saadanne Mennesker, et varmt Haandtryk, et Smil og opmuntrende, trøstende Ord er altid godt for den vaklende Sjæl, og det er en Pligt, som paahviler enhver, at hjælpe sin Næste.

De, der har prøvet det, behøves ikke at anmodes igen, for de ved, hvad det vil sige af Glæde hos dem selv, naar de i deres egen Ufuldkommenhed har gjort deres Bedste for at tjene en Sjæl. Det giver os selv et større Ønske og Kraft til at overvinde vore Svagheder og forsøge at gøre endnu mere godt. Intet dødeligt Menneske har kunnet sidestilles med Mesteren, naar det angaar at yde Tjenester overfor andre. Kan denne Egenskab opelskes? Hvorledes? Til det første Spørgsmaal svarer vi bekræftende, og til det andet Spørgsmaal svarer vi, at den har sin Grundvold i en fast og urokkelig Tro paa den levende Gud.

Disse Tjenester afhænger i stor Grad af Virkningen paa

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 22. September.

ens indre Liv. De storste og mest vidunderlige Tjenester, som vi yder, har deres Oprindelse i Sjælens Dyb, og Kilden er et retskaffent, oprigtigt Liv baseret paa en urokkelig Tro paa Gud. — »Og de sagde til hinanden: »Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte til os paa Vejen og oplod Skrifterne«.« Dette er det evige Bevis paa den hojeste eller storste Tjeneste.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvorledes gavner det os at omgaas virkelig gode Mennesker?
2. Forklar Meningen med Matt. 25: 31—46.
3. Diskuter Paastanden: »Brændte ikke vort Hjerte i os«.
4. Hvorledes maa man leve for at kunne yde virkningsfuld Tjeneste?
5. Vis, at en urokkelig Tro paa en levende Gud er en stor Hjælp for een i Bestræbelserne for at yde Tjenester.
6. Hvad inspirerer i Almindelighed een til at hjælpe andre?
7. Vis, at der er mere end materiel Fattigdom?
8. Vis, at Kristus ydede de største og mest virkningsfulde Tjenester?
9. Yder De Hjælp og Opmuntring til de, som behover det? Hvorledes gor De det?

JEG HELLIGER MIG SELV.*)

Tekst: Joh. 17: 15—23.

I den foregaaende Artikel har vi betragtet kristne Tjenester, som vilde hjælpe de nedtrykte og nedbrudte i Aanden. Om vi besidder en stor Tro paa Gud, vil denne Gave uvilkaarligt udvikles hos os, thi den vil afføde Gerninger.

Hvor ofte har vi ikke set dette demonstreret i unge Menneskers Liv — i Særdeleshed unge Mænd, som har været paa Mission — og Mennesker, som er blevet omvendt til Evangeliet. Evangeliet har det eneste Svar paa Livets Problemer, og det har en Losning for vor Nedtrykthed. Forstaaelsen af denne Plan og efterleve den, vil inspirere Haab, skabe Tro og give Livet en Mening og Betydning. Det helliger eens Liv.

Hvorledes hjælper Evangeliet et Menneske? Nedenstaaende er nogle af de Maader, som det hjælper ham paa:

1. Det giver ham en fornuftig og tilfredsstillende Fortolkning af Livet.

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 29. September.

2. Det forsyner ham med inspirerende og vedvarende Haab.
3. Det gør ham i Stand til taalmodigt at stræbe fremad og hjælper ham, saaledes at han kan møde det Onde.
4. Det gør det muligt for ham at komme i Besiddelse af saa stor Grad af aandelig Styrke, som ellers var uopnaaelig.
5. Det opelsker Tro som en Kraft til store Opnaaelser.
6. Det tilbyder en Livsplan, som vil muliggøre evig Lykke.
7. Det tilbyder utallige Anledninger til individuel Udvikling ved Hjælp af Aktivitet.
8. Paulus erklærer, at Evangeliet er »en Guds Kraft til Frelse«.

Det er karakterudviklende formedelst guddommelig Inspiration. Missionærarbejdet, saaledes som det udføres af De Sidste Dages Hellige, er set baade fra et rationelt og religiøst Synspunkt den ædleste Slags Tjenester.

At give andre Mennesker Anledning til at blive delagtige i Evangeliets vidunderlige Velsignelser er en guddommelig Tjeneste, hvad enten det foregaar i Hjemmet eller andetsteds. For virkelig at kunne gøre det virkningsfuldt, maa man gøre, som Mesteren selv siger: »Og jeg helliger mig selv for dem, for at ogsaa de skulde være helligede i Sandheden.« (Joh. 17: 19).

Hvad mente han nu netop med dette? Selvhelligelse betyder at rense sig selv, efterleve Evangeliet og forberede sig til at forkynde Evangeliet og lære det som et Eksempel. At inspirere andre med Sandheden, saa at de »skulde være helligede i Sandheden«.

Vi har nogle vidunderlige Beretninger om Personer, som har ydet Tjenester formedelst deres Omvendelse til Evangeliet og Kraften, som kommer ved Tro paa Gud.

Hvilken vidunderlig Mand var ikke *Paulus*. Trods al den Modstand, som han paa en Tid var for Kristendommen, blev han omvendt, og med ligesaa stor Kraft som før kæmpede han nu for Kristendommens Sag. Hans Navn vil heller aldrig glemmes paa Grund af de vidunderlige Ting, som han har efterladt nedskrevet til os.

Man kan ikke andet end frydes, naar man læser om *Nephi*, Lehis Søns store Mod, Tro og Opnaaelser. Hans Ydmyghed, Retskaffenhed og Lydighed baseret paa en fast Tro paa Gud udrustede ham med en overmenneskelig Magt. Hans Brødre ringeagtede hans Ide om at bygge et Skib, og da de gik med Planer om at tage Livet af ham ved at kaste ham i Havet, sagde han: »Jeg byder eder i den almægtige Guds Navn, at I ikke rører mig; thi jeg er fuld af Guds Kraft, som om mit Kød skulde fortæres, og hvo, som lægger Haand paa

(Fortsættes Side 422.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen. | Redaktionssekretær og Translatør: William Ørum Pedersen.

HVAD MENES DER MED TIENDE?

For kort Tid siden foreslog en Ældste i en af Kirkens Grene, at en Forklaring af, hvad Tiendeloven er, kunde blive omtalt i disse Spalter. Vi er glade for at skrive nogle Linier om Emnet Tiende, men naar vi gør dette, ønsker vi at pointere ,at vi ikke kan lægge noget til Herrens enkle og tydelige Fremstilling om denne Lov, som findes i Pagtens Bog 119. Kap. Fra det 4. Vers læser vi: »Og derfor skulde disse, som saaledes have ydet deres Tiende, betale en Tiendedel af alle deres aarlige Indkomster; og denne Lov skal bestaa for dem evindelig, for mit hellige Præstedømme, siger Herren«.

Vi tror ikke, at denne Lov kunde fastholdes i mere enkle Ord eller mere direkte og tydeligt. Det eneste Spørgsmaal, som derfor kan opkomme, er, hvad Ordene betyder. Der er maaske blot eet Ord i Befalingen, som kan misforstaas — Ordet *Indkomster*. Hvad menes der med Ordet Indkomster, som det anvendes her? Lige siden Loven blev givet i Juli 1838, tror vi, at Ordet skal forstaas at betyde modtaget Indtægt — Penge eller det, som svarer til Penge. Om et Kirkemedlems Indtægt i en vis Tidsperiode er lad os sige 1 Kr., 10 Kr. eller 100 Kr. — og dette skulde anvendes til hans personlige Brug og brugt saaledes, som han ønsker det paa lovlig Vis — til Livsfornødenheder, Fornøjelse, Opbygning, Reparation eller Fornyelser o. m. m., da udgør en Tiendedel af hver af ovennævnte Summer den Tiende, som han i Overensstemmelse med Loven skulde betale.

Men saa kan der spørges: »Findes der ingen Undtagelser? Antag, at Indtægten er 30 Kroner om Ugen, og der behoves 30 Kroner til Føde og Klæder — alle Fornødenheder.« Men lad os spørge: »Hvad vil der ske, om Indtægten nu blev reduceret til 27 Kroner om Ugen?« Den spørgende Person vilde saa uden Tvivl finde en Udvej, saa han kan leve derefter — mange lever af mindre end 30 Kroner om Ugen, og mange

kræver meget mere. Vi læste fornylig om en Skilsmissesag, hvor Hustruen krævede 3000 Lst. (ca. 54.000 Kroner) om Aaret, idet hun paastod, at denne Sum behovede hun for at betale sine Livsfornodenheder. Som Herren stadfæster Loven, findes der ingen Undtagelser. Det vil altsaa sige, at der med Indkomst med Hensyn til Tiendesporgsmaalet menes det, som vi modtager og er i Besiddelse af til os selv og vor egen Familie.

For kort Tid siden kom en Soster til os og vilde have Besked paa, hvad der mentes med Tiende i hendes Tilfælde. Hun havde begyndt en Forretning og vilde gerne betale fuld Tiende. Hun spurgte, om hun skulde betale en Tiendedel af hendes Forretningsindtægt uden at fradrage de Penge, som hun betalte for Hjælp, Leje af Forretning og andre til Forretningen horende Udgifter. Hvad var det rette Svar paa denne Sosters Sporgsmaal? Svaret findes i den foregaaende Paragraf i denne Artikel. Med Hensyn til Tiende for Forretningsmanden er »Indtægten« Forretningens Gevinst eller Beholdning, d. v. s. det Belob, som tilfalder ham personlig, naar alle til Virksomheden horende Driftsomkostninger er betalt. Naar vi begynder at gore forskellige Undtagelser med Hensyn til vor personlige Indtægt, vil det ikke vare længe, inden vi finder det meget let at synes, at vi slet ikke er skyldig at betale nogen Tiende.

Vilde det ikke være udmærket, om vi, naar det gælder Tiendesporgsmaalet eller andre Sporgsmaal, vilde forsoge at finde Herrens Ønsker med Hensyn til os, og derefter udfore det? Han kræver aldrig noget umuligt af os, ej heller kræver han, at vi skal gøre noget ufornuftigt.

Han beder os imidlertid sætte vor Tillid og Fortrostning til ham, og at vi af vort ganske Hjerte skal forlade os paa hans Løfter. Om vi er værdige til hans Velsignelser, vil vi aldrig blive svigtet, thi han glemmer os ikke. Dette er alle Guds trofaste Helliges Vidnesbyrd.

Naar Tiende betales fuldt og af fri Vilje, med et rent og uselvisk Ønske at gore Herrens Vilje, erholdes altid godgørende og erstattende Velsignelser derfor, som er af langt storre Værdi end de erlagte Penge. Ingen trofast, ærlig Tiendebetaler mister nogensinde noget, men faar altid noget, formedelst Lydighed til Tiendeloven. Blandt disse Velsignelser er Nydelsen af den Helligaands Vejledning, som bringer endnu storre Glæde og Tilfredshed end alt det Guld, som kan erholdes i Verdens storste Bank. Der findes utallige Maader, hvorpaa Herren kan velsigne os, f. Eks. bevare os fra mangen Slags handicap (Byrder eller Ulemper) — Sygdom, Ulykker o. desl., foroge vor Indtægt eller vore materielle

Velsignelser o. s. v. Af disse er Troens Gave og andre aandelige Gaver naturligvis de største.

Men det bør altid huskes, at Tiende er en *frivillig* Gave. Ingen tvinges til at betale Tiende. Og om den ikke betales frivilligt og med rene uselviske Motiver, holdes de forjættede Velsignelser tilbage. Gud ser paa det gode Hjertelag og Ønske. Der findes ikke noget bedre Bevis paa Gudsfrygt og Hengivenhed for Guds Sag end 100 % Tiende — d. v. s. fuld Tiende. Og den, der har den Grad af Hengivenhed, vil aldrig være i Tvivl om, hvad der er fuld Tiende. Lad os gentage: »Det er en Tiendedel af alle Deres aarlige Indkomster«.

Joseph F. Merrill.

»Herrens Velsignelse gør rig.« — Ord. 10: 22.
»Velsignelsen er over den retfærdiges Hoved.« — Ord. 10: 6.

(Fortsat fra Side 419)

mig, skal visne som tort Rør, og han skal være som intet for Guds Kraft, thi Gud skal slaa ham. . . . . Og dersom nu Herren har en saadan stor Magt og har gjort saa mange Undergerninger iblandt Menneskenes Børn, hvorfor skulde han da ikke kunne undervise mig om, hvorledes jeg skal bygge et Skib.« (1. Nephi 18: 48, 51).

Alma, den yngre, kunde sammenlignes med Paulus, som gik omkring og forfulgte Guds Folk og blev slaaet til Jorden.

Formedelst Ydmyghed og Omvendelse og ved den Almægtiges Kraft blev han en af de største Missionærer i hele Historien. Hans Taler og Afhandlinger giver nogle af de bedste Forklaringer paa Kirkens fundamentale Lærdomme, saadanne som Opstandelsen, Præstedommets Magt o. s. v.

Ved hans Omvendelse blev denne stolte, veltalende Spotter en angrende og frygtesløs Forsvarer af Sandheden iklædt mægtig Tro. (Læs Alma 14: 26—28).

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad menes der med Joh. 17: 19?
2. Diskuter ganske kort Maader, som Evangeliet kan hjælpe Mennesker paa.
3. Hvad menes der med Paulus' Paastand: »Evangeliet er en Guds Kraft til Frelse«?
4. Hvad menes der med at hellige sig selv?
5. Hvilken Virkning havde Evangeliets Omvendelse paa (1) Paulus, (2) Alma den yngre, (3) giv andre Eksempler. Hvilken havde det paa dig?

SEKSUALITET OG HARMONI.

(Under denne Overskrift fandtes der 3 Artikler i »Skandinaviens Stjerne« Nr. 8, 9 og 10. Disse Artikler har imidlertid været diskuteret en Del blandt Læserne, og da der kunde synes at være enkelte Punkter, som kunde misforstaas, og da vi har modtaget nedenstaaende Indlæg fra Broder Holger Jørgensen, har vi anset det for fair overfor Forfatteren af de ovennævnte 3 Artikler, Broder Frithjof Fluge, at meddele ham, hvad hans Artikler har foraarsaget, og samtidig bedt om nogle afsluttende Bemærkniger om dette Emne. Dette vil følge umiddelbart efter Broder Jørgensens Indlæg. — *Red.)*

Jeg har med Opmærksomhed læst Deres Artikel i »Stjernen« af 15. Maj 1935, som omhandler »Seksualitet og Harmoni«. Det er af Vigtighed at oplyse Ungdommen om det seksuelle Problem ad videnskabelig Vej, det er af Vigtighed at kende sit Legeme og dets naturlige Funktioner med Hensyn til Forplantningen og Livets Skabelse, der er ikke noget nedværdigende eller urent deri; men det bør fremstilles paa den rette Maade, saa Ungdommen faar Forstaaelsen af, at det er noget højt og helligt, og ikke noget de kan lege med, for paa unaturlig Maade at tilfredsstille deres Konsdrift.

At fortælle en ung Mand, at han gør Ret i at onanere, er ikke at gøre ham noget godt; det vil ikke frigøre ham, men tværtimod gøre ham til Slave og bringe ham ned under Dyrenes Standpunkt.

Mennesket burde kende sit eget Værd og forstaa det Privilegium, det har frem for Dyrene, at det er begavet med Fornuft og derfor ogsaa ansvarlig overfor Gud for dets Handlinger.

Konsdriften er nedlagt i Mennesket, for at den skal bruges paa en naturlig Maade, og Ægteskabet er den Form, under hvilken den kan gøre sig gældende og ikke andre Steder.

Kristus lagde saa stor Vægt paa Renhed ikke alene i Handling og Ord, men i selve Tanken, idet han sagde, at endog den, som saa paa en Kvinde for at begære hende, havde allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte.

Lad os derfor ikke fare vild og lade os bedaare af Verden, der gerne vil indføre en ny Moral, som er lettere at efterleve end den, som Kristus har givet os.

Livet er en Skole, som vi skal igennem, og hvor vi møder Fristelser og Modstand; men disse Ting er til, for at vi skal overvinde dem. Det lyder saa smukt i det lille Vers:

Om end gennem Prøven jeg lader Dig gaa,
min Naade tilstrækkelig skal Du vist faa;
Du skal ikke skades af Prøvelsens Ild —
at gøre Dig ren, det er alt, hvad jeg vil.

Hvilke Midler har vi da til at overvinde disse Fristelser? Konsdriften kan til en vis Grad omdannes til aandelig Energi og netop frugtbargøre det aandelige Arbejde, ligesom Sport og Legemsøvelser ogsaa kan hjælpe til.

Om vi er interesseret i Jesu Kristi Evangelium og daglig beskæftiger os dermed og søger at leve derefter, har vi en stor Hjælp og en Kraft til Modstand i Farens og Fristelsens Stund.

Ilden er en god Tjener, men en streng Herre. Vi kan sige det samme om Konsdriften.

Holger A. Jørgensen,
Aalborg.

SEKSUALITET OG SJELELIG SUNDHET.

Kjenn sannheten, og den skal gjøre eder frie. Jesus Kristus.

Redaksjonen av »Stjernen« har velvilligst sendt mig ovenstående innlegg med adgang til ennu noen bemerkninger. Jeg benytter mig med glede av denne anledning, eftersom jeg er gjort kjent med den kritikk, diskusjon og interesse, mine artikler om seksuelle spørsmål har fått.

La mig nu med en gang få oplyse. at håpet om dette blaff av interessert og personlig tenkning over kjønnsspørsmålene var en av beveggrunnene til mine bemerkninger. En annen grunn var den å gi en såvidt mulig fordomsfri og sannhetskjærlig redegjørelse for problemenes art. At mine — på et fagstudium av levende og praktiske eksempler baserte — meninger har møtt adskillig motstand og tildels avstandtagen, gleder mig meget. Men jeg tillater mig likevel å ha en berettiget misstanke om, at det meste av kritikken har vært hverken intelligensbestemt eller fri for mangel på saklige forutsetninger. Men det er med dette spørsmål som med andre, at det er det saklige, kjennsgjerningene, sannhetene det gjelder om å få tak i. Inntil den senere tid har kjønnsproblemet vært druknet i fordom, fortielse, etikk og såkallt religiositet. Personlig erklærer jeg mig gjerne som en tilhenger av nakne fakta. Jeg setter også stor pris på den kolde vinn fra videnskapen, som skjærende og bitende blåser inn.

Livet lar sig neppe binde av særopfatninger. Det er uendelig og uavsluttet. Vil man få sannheten om det evige, fornyende og ubetvingelige livet å kjenne, må man stille sig ut i dets egen frie strøm, befinne sig på evig vandring i stadig selvfornyelse. Sannheten kan nu ikke taes til intekt for bestemte opfatninger. Den tjener ingen kultur- eller religionsform av noen som helst art. Hvad forholdet til de seksuelle problemer angår, så kan det være nyttig å prøve å komme en smule utenfor sin *subjektive* fortolkning av mormonismens lære om dette og hint. For å si det i paradoksets form, så har mormonismen — sålangt jeg har lært den å kjenne — ingen lære, ingen dogmer og ingen til alle tider fastslåtte læresystemer om fysiologi eller psykologi. Og den kan simpelthen ikke ha det, dersom den ikke skal komme i strid med sitt eget krav om å være den stadig voksende, dynamiske sannheten om livet. Evangeliets innhold er: »Søk sannheten«, »bli fullkomne«. Hvad enn sannheten er for noe, så vil den alltid ha en vesenskjerne av kjennsgjerninger. Og skal man søke sannheten, så er den første betingelse, at man ydmyk kaster tilside alle sine personlige meninger om, hvordan dette og hint *bør* være, og ydmyk legger sig inn under livet slik, det nu engang er. Det er dette, som kalles å miste sig selv for å finne sig selv. —

Men tilbake til vårt spørsmål. Hvilke kjennsgjerninger kan man betrakte som sådanne under ordskiftet om seksualitet? Jeg skal prøve å summere noen.

1) Seksualdriften er en av organismens viktigste energikilder til legemlig og sjelelig arbeide.
2) Dens frie og uhemmede sunde tilfredsstillelse er nødvendig for den legemlige og sjelelige velvære.
3) Menneskets seksualitet gjenemgår forskjellige utviklingsfaser hos barn, ungdom og voksne. Hemninger og fortrengninger leder regelrett til sykelighet.
4) Onani i moderasjon er ikke syndig og ikke farlig, men en fase i denne utvikling.
5) Det åndelige livs- og karakterens struktur hos den voksne vil i en meget stor grad være resultatet av den måte, vekselvirkningen og opbygningen av de sjelelige impulser og biologiske funksjoner foregikk på hos barnet. (Ernæringsfunksjon, afførings- og urinfunksjon, samt kjønnsfunksjon).

* * *

Tilslutt vil jeg gjerne komme med noen bemerkninger til br. Jørgensens innlegg. Noen videre polemik skulde ikke være nødvendig, dertil er vi for enige om vesentligheterne.

Noen missforståelser forekommer kanskje. Således har jeg ikke talt mot ekteskap, som innsenderen og mange med ham synes å forstå av min art. Jeg gav tvertimot en prinsipiell redegjorelse for, at det legale ekteskap var det mest hensiktsmessige og sunde, og at andre forhold alltid vilde være utilstrekkelige. Men jeg fremhever nu som tidligere, at den formelle side spiller liten rolle *i forhold til* ekteskapets innhold: Kjærligheten mellem de unge. Og at jeg skulde ha sagt, at man »gjor rett i at onanere«, er nok også en tilsnikelse. Jeg hevdet så kraftig som mulig, at onani *hverken er syndig eller farlig.* Det er en overtro å ville mene noe slikt.

At menneskene har fått forstandens gave fremfor dyrene, medforer ikke retten til å bruke sin forstand til å undertrykke de biologiske behov. I sin konsekvens vil en slik opfatning nu som for lede til askese og forsagelse. Og mennesket skal ikke flykte for sig selv. Den religion, som nekter å gi alle menneskelige drifter og egenskaper den samme rett til utfoldelse er en falsk religion. De seksuelle funksjoner er derfor ikke mer hellig eller vanhellig enn ernæringsfunksjonene eller åndedrettsfunksjonene. Å ville hevde at de er hellige viser alltid, at man inderst inne likevel er tilboielig til å ville degradere dem til »dyriske«.

Hvorfor fristes et menneske? Fordi fristelsens gjenstand appellerer til et behov hos vedkommende. Mange av de fristelser, vi beskylder djevelen for å sende, kommer fra oss selv, fra våre indre behov. Et menneske, som lever et regelmessig og naturlig seksualliv, vil ikke fristes. Derfor behover han heller ikke lope fra sig selv ved å ville åndeliggjore sin kjonnsdrift eller fortvine den ved sport og idrett. Det er en missforståelse å tro, at det eksisterer et motsetningsforhold mellem seksualitet og »åndelig energi«.

I virkeligheten gjor den best åndelig arbeide, som lever helt og fullt. De gamle sublimeringsteorier er av katolsk oprinnelse.

Seksualiteten kan aldri fortrenges med hell. Den vil alltid gjore sine krav gjeldende. Et sannt menneske vil derfor alltid regne med den og akseptere den som noget av det mest livstjenlige slektene er i besiddelse av.

Frithjof Fluge.

Bergen i august 1935.

FORHOLDET MELLEM MÆND OG KVINDER.

Af Herr Pastor *Hugh Martin.*

(Denne Artikel er egentlig et Radioforedrag, som blev udsendt over B. B. C. Radiostation, og den fandtes publiceret i *Listener* den 13. Marts. Forfatteren, Pastor Hugh Martin, er Forretningsforer og Redaktor for den kristne Studenterbevægelses Presse. Hans Synspunkt om det meget diskuterede Sporgsmaal Moral, gammel og ny, er saaledes, at Sidste Dages Hellige af deres ganske Hjerte kan godkende den. »Skandinaviens Stjerne« er Forfatteren meget taknemlig for Tilladelsen til at gengive denne Artikel. — *Red.*)

Det, som angaar det seksuelle i Livet, bliver altid et Sporgsmaal af fundamental Betydning. Konsdriften udgaar fra en af de mest bydende og herskesyge Instinkter, som har sin Indflydelse paa Tanker og Handlinger, selv om vi ikke forstaar deres Tilstedeværelse. Det indbefatter Forholdet mellem Menneskehedens to »Halvdele« eller Kon. Dette Forhold er for nærværende af dobbelt Betydning. Traditioner, som forlængst har været antaget, er nu blevet sat til Side eller fjernet, og i Lobet af en ny Generation har Kvinderne indtaget en ny Stilling i Samfundslivet, gamle Begrænsninger og Overenskomster er blevet styrtet, og den Tænke- og Handlemaade, som for 20 Aar siden ansaas for at være tilladelig og naturlig, skaber i Dag utrolig Munterhed hos den moderne Ungdom.

Det er en mærkelig, men interessant Udvikling betragtet som et Samfundsstudium. Men dette er ikke et Sporgsmaal, som kan betragtes saa ensidigt. Vi er alle indbefattet i det. Og Folkets og Racens Fremtid maa nodvendigvis blive meget paavirket og berort af det, som sker formedelst den Tankegang og de Forsog, som finder Sted i vor Tid. Emnet er uhyre svært — jeg paastaar dog ikke at have fundet en fuldkommen og tilfredsstillende Losning paa disse Sporgsmaal — men jeg gor et ærligt og frimodigt Forsog derpaa, som er grundlagt paa saa dyb Eftertanke, som jeg har formaaet.

Noget af den overordentlige Slovhed, som fulgte de abnorme Krigsforhold og de forste Forsog paa at fjerne den gamle Tænke- og Handlemaade, er heldigvis overstaaet nu. Jeg foretrækker den Fare, som ligger i denne Tids friere og mere naturlige Forbindelser fremfor den Fare, som var en Folge af den gamle Uvidenhed, List og Kunstlethed. De er meget mere ærlige, end de andre var, og jeg betvivler, at

nogen kan bevise, at vi, som en Nation betragtet, i det store og hele er mere umoralske i vor Opførsel, end vi plejer at være, selvom dette er et Omraade, som det er vanskeligt at sikre sig Kendsgerninger for.

Den store Frihed er naturligvis ikke fuldstændig opnaaet. Paa visse Omraader forekommer en fuldstændig Forkastelse af alle kristne Standarder eller Forholdsregler med Hensyn til Forholdet mellem Kønnene, og der hersker udbredt Forvirring blandt unge Mennesker, de ved ikke hvilken Standard eller hvilke Regler — om der overhovedet er nogle — de skulde iagttage. Og nogle gode og sunde Standarder ikke bilver sat og efterfulgt, bliver Følgen en grusom Ruin og Sammenstyrtning.

Jeg maa dog i al Oprigtighed indrømme, at det kristne Folk har begaaet Fejltagelser. De har altfor ofte anset Kønsforholdet for noget urent og ikke af aandelig Beskaffenhed — et Onde, som bør undertrykkes og hæmmes eller i bedste Tilfælde tolerere det som noget jammerligt, nødvendigt Onde for de menneskelige Svagheder. De kristne har blandt andet forsøgt at ophøje det aandelige ved at degradere det legemlige. Vi har altfor ofte taget en ren og skær negativ Holdning overfor dette Forhold.

Hvad vi her væsentligt skal henvise til eller paaberaabe er — som i alle Tilfælde, naar det angaar det moralske Spørgsmaal — den høje Befaling, som Gud gav Mennesket, nemlig at elske Gud og Mennesker. Selvom jeg er sikker paa, at Biblen giver Anledning for det mest omhyggelige Studium af dette Problem, vil vi ikke afgøre eller løse det ved blot at citere Vers derfra. Hvad vi behøver at søge, er »Kristi Sindelag«. Det er en positiv Undersøgelse af Kristendommens Stilling til Problemet og ikke en Mængde »du maa ikke« og »du skal ikke«. I Overensstemmelse med den kristne Opfattelse er Kærligheden et positivt Bevis paa aktiv Villighed.

Her kan jeg ikke gøre noget Forsøg paa at give en Oversigt eller Uddrag af det nye Testamentes Lærdomme; jeg vil blot illustrere det, som det gives i de første Kapitler af Biblen, da disse udtrykker det nye Testamentes Tanker derom. Gud skabte Menneskene til Mand og Kvinde, og han betragtede sit Værk og se, det var saare godt. Kønnene er, med andre Ord, en Del af den vel overvejede Plan, som var lagt af den velgørende Skaber. Der findes intet skønnere end Kærligheden mellem Mand og Kvinde, og det fysiske Udtryk derfor er en korrekt og smuk Del af denne Kærlighed. Det fysiske kan være sakramentalt, et Billede eller Symbol paa det aandelige. Naar vi diskuterer Kønslivets Plads eller Be-

tydning i Livet, kommer vi til Spørgsmaalet om, hvorledes denne mægtige, skonne og forædlende Gave bedst bor bruges for at skabe de fineste Mænd og Kvinder i fysisk, aandelig og intellektuel Henseende — ikke i en mistroisk, hæmmende eller underkuende Aand.

Jeg kom med den Tanke, at det er godt, om den nyere Tankegang med Hensyn til dette Sporgsmaal efterfulgtes i visse Retninger. Men vi har ikke Raad til at ringeagte og ignorere fordums Tiders Traditioner. Det, som utaalmodig Ungdom haaner og betragter som et Forbud, er ofte Erfaringens Resultat eller Dom, og jeg tror, at den gamle kristne Stilling til Forholdet i Hovedsagen var sund og kan endog bevises at være sund. Jeg kan næsten opsummere det saaledes, at Samliv for Ægteskab mellem Mænd og Kvinder var forkert i enhver Henseende, og at dette intime Forhold efter Ægteskabet burde praktiseres blot af Mand og Hustru. Med andre Ord, at Idealet er det monogame Ægteskab og fuldstændig Kyskhed udenfor Ægteskabet.

Der er visse Vanskeligheder forbundet ved at efterfolge dette, og Uret og meget ondt folger til Tider med. Men hvorledes det end forholder sig med Besværlighederne med Hensyn til Opretholdelsen af denne Standard, har vi intet Bevis paa Forogelsen af Menneskehedens Velbefindende, Lykke eller Trivsel ved helt og holdent at forkaste denne Standard. Vi har i de senere Aar set nogle faa Resultater af den saakaldte Frihed, som har været nok til at gore os berettiget til at domme derom. Vi kunde fuldstændigt gore vore Iagttagelser personligt med Bevis fra Aviser, Noveller og udgivne Selvbiografier. Resultatet er ikke opmuntrende. Der findes faktisk ingen Aarsag — det være sig i Psykologi, Fysiologi eller Historie — til den naive Antagelse, at seksuel Frihed leder til Lykke eller til bedre Orden i Samfundsforholdet. Der findes en hel Del Bevis for det modsatte Forhold; den svundne saavel som den nuværende Tid kan fortælle om dette. Visse Klasser i det kejserlige Rom og det genoprettede England, saavel som i den moderne Tid, levede efter denne Plan. Resultatet var og er Disillusion og Væmmelse.

Det betyder, at selvom Konsinstinktet er en Ven og ikke en Fjende, maa det kontrolleres; det skal ikke underkues eller hæmmes, men det bor heller ikke under nogen Omstændigheder tillades at være tojleslost. Den snærpede er langt fra Guds Rige. Seksuelle Ønsker er ikke noget at skamme sig over, for de findes hos ethvert normalt Menneske. Men det seksuelle er blot en Del af Livet. Om det

bliver givet en fremtrædende Plads, kan det forstyrre Personligheden. Seksualdriften maa kontrolleres og tugtes i Lighed med enhver anden Naturkraft, den behover derfor ikke at betragtes som en Fjende, men det bor gores for at den kan blive den velgørende Ven, som det er dens Hensigt at være. Den maa kontrolleres af Hensyn til en mere omfattende og højere Slutning. Baade Individets og Samfundets Velfærd afhænger af Kontrollen over Legemet og Aanden. Hvert Udslag af Glubskhed og Fraadseri forstyrre baade Legeme og Sjæl.

Visse moderne Forfattere, som har skrevet meget om dette Emne, og som har en vidtstrakt Indflydelse, har forsogt at forsvare det berettigede i seksuel Løsgængeri og Letsindighed ved at forringe Vigtigheden af det seksuelle Forhold. En velkendt Forfatter forklarer, at Kønsbegæret nøjagtigt er analogt med Kravet om Mad og Drikke, og at hver Tilbageholdenhed eller Undertrykkelse deraf vilde have samme Virkning, som drejede det sig om Mad og Drikke. Det er sikkerligen sandt, at Kønsdriften delvis er fysiologisk og staar i Forbindelse med det legemlige Sekret og derfor til en vis Grad kunde siges at være analogt med Sult, men dermed ophører ogsaa Ligheden. Sult maa tilfredsstilles formedelst Føde, ellers ophører Livet; Kønsdriften derimod behøver ikke nødvendigvis noget fysisk Udtryk. Og Kønnet er uundgaaeligt lænket til Mennesket med dets aandelige Væsen. Mennesket er ikke nøjagtigt et Dyr; og Menneskets Kønsdrift kan aldrig blive ren og skær fysisk eller tilfældig. Mænd og Kvinder er skabt for at være Elskere og Forældre, og de seksuelle Forhold, hvor dette er udelukket, er umenneskelige.

Selvom vi lader de Forhold ude af Betragtning med Hensyn til den alvorlige Fare, der foreligger, naar et Menneske tillader Kønsdriften frit Løb, hvilket kan foraarsage forfærdelige Følger selv for aldeles uskyldige Personer, paastaar jeg, at ingen Mennesker har Ret til at begære eller hengive sig i sligt intimt Forhold, naar det blot er for fysisk Tilfredsstillelse. At benytte dette Udtryk paa Hengivenhed i handelsmæssigt Øjemed, som Køb, Vinding eller som Fornøjelse, er en Degradering eller Nedværdigelse, som begge Deltagerne tager stor aandelig Skade af, ligegyldigt hvilken legemlig Tilfredsstillelse den end maatte give. Den Kendsgerning, at den anden Part giver sin Tilladelse, selvom det skyldes Fattigdom, Lidenskab, Tomhed eller svag Vilje, er der intet der taler til deres Forsvar.

Den førnævnte Forfatter forklarer, at »Moralen i seksuel Omgang« bestaar i »Agtelsen for den anden Person og Uvil-

lighed til at benytte sig af dennes Person ren og skær som et Middel til personlig Tilfredsstillelse og uden Hensyn til hans eller hendes Ønsker«. Saa vidt saa godt. Men hans moralske Standard er sandelig meget lav. Er Ønskerne altid rette? Er »jeg ønsker« en tilstrækkelig moralsk Vejleder? Om en Dranker ønsker endnu en Drik, er det tilstrækkelig Berettigelse for at give ham den? Andre ønsker det, der er ondt. Deres Ønsker er ikke en Fjernelse af eders moralske Ansvar. Om I akcepterer det kristne Princip om Kærlighed til Næsten o. s. v., at man til det yderste bestræber sig for at gøre alt for hans Velbefindende, saa kan man ikke forsvare, at nogen Mand eller Kvinde behandles paa en Maade, som kunde fremkalde Indignation eller Vrede, hvis det skete en Person af eders egen Familiekreds.

Af saadanne og andre Aarsager, som kunde fremkomme, fastholder jeg bestemt, at seksuelle Forbindelser udenfor Ægteskab er en anti-social Handling, og en Handling, der uvægerligt vil følge daarlige Konsekvenser med — baade i mental, aandelig og fysisk Henseende — for de deri deltagende Mennesker.

Jeg indser og erkender, at Selvbeherskelse gøres meget vanskelig for mange Mennesker i Dag ved den for Tiden herskende Tankegang og Atmosfære. Det er overdreven Ønske om seksuel Tilfredsstillelse, der i sig selv er smudsig og umenneskelig. Bøger og Film, som antager seksuelle Uregelmæssigheder som noget almindeligt og betydningsløst, er maaske mere farlig end et aabent Angreb paa de kristne Moralprincipper. Alt for ofte, baade paa Scenen eller i Novellen eller i Skjul anses seksuel Udskejelse for at være Bevis paa Uafhængighed og Sværmeri. Der er imidlertid en uvirkelig og sentimental Holdning, som man patetisk og ved bevægelige Ord synes om at tænke sig virkelige. Den kunstige Tilfredsstillelse af seksuelle Ønsker er en Synd imod Samfundet og gør Selvbeherskelsen til en desperat og pinagtig Kamp for mange. Men Selvbeherskelse er mulig at erhverve, hvor vanskeligt det end kan synes at udøve. Og selv om Prisen er stor og dyrekøbt, saa er det dog endnu dyrere at kapitulere. Jeg haaber, at vi sidste Gang har hørt den taabelige og farlige Fremstilling om, at seksuel Selvbeherskelse (fejlagtigt kaldt Undertrykkelse) er skadelig. Ethvert Instinkt — det seksuelle indbefattet — maa kontrolleres. Blandt normale Mennesker og i ethvert sundt Samfundssystem, vil det seksuelle Liv finde det rette Udtryk ved tidligt og lykkeligt Ægteskab. Dette gøres ganske vist ikke altid muligt i vor Tid, som det maaske burde, men den Tanke, at seksuelle

Forbindelser er nodvendige for Opretholdelsen af fysisk og mental Sundhed hos ugifte, er udtrykkelig blevet forkastet af de fornemste Lægeautoriteter. Livet kan leves fuldkomment, mandigt og nobelt, selv om Konslivet ikke leves.

Der er intet i hele verden, som er mere storartet enn Herrens gjerning, især det arbeide der har været anbetrodd de Siste Dages Hellige. Hyrum G. Smith.

Jeg vet ikke, at jeg har utfort noen tjeneste i kirken, som jeg har hat storre glede av, og som bragte mig mere glede og tilfredsstillelse, enn som jeg gjorde da jeg forsokte å opfylde min stilling som en distriktslerer i vår kirke.

Pres. Joseph F. Merrill.

Guds storste gave er evig liv. Er det vert å leve for? Er det vert å opofre noen av livets fornoielser for? For mig synes det å været vert alt vi har. Apostel Reed Smoot.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12,. København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S